

Lenka Čupr Šafr

Princezna Nula a Strach Pytel

Princezna Nula a Strach Pytel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Čupr Šafr
Princezna Nula a Strach Pytel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

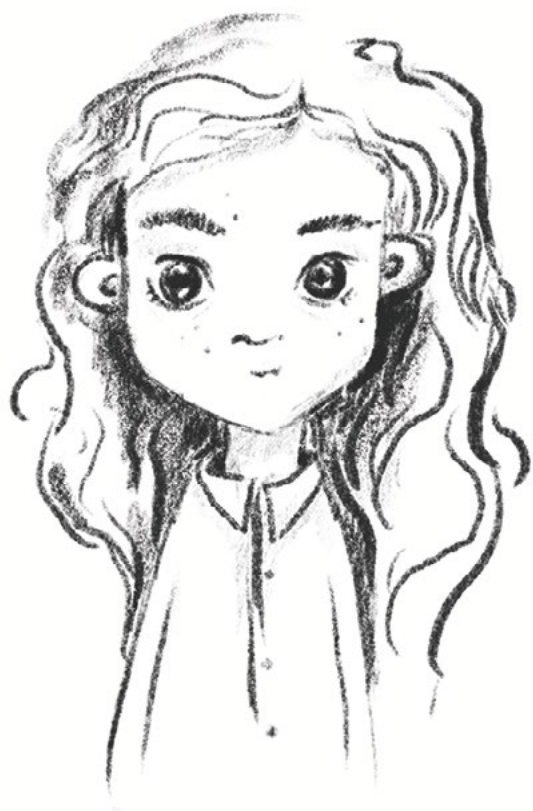
Lenka Čupr Šafr

Princezna Nula a Strach Pytel

Děkuji Patricii, že si to přečetla jako první.

*Děkuji mému muži, přátelům, známým
i neznámým, kteří mě při plnění mého
(dětského) snu podpořili.*

I.

PRINCEZNA NULA

Daleko za horami a jednou velikou řekou leželo velmi staré království, které se jmenovalo První. V Prvním království panoval velmi vynalézavý král a nesmírně shovívavá královna. Snažili se, aby byl jejich lid šťastný a země vzkvétala, ale jim samotným stále něco chybělo. Král si myslel, že je to nový pohon k větrným mlýnům. Královna si myslela, že jim ke štěstí schází potomek. Král byl bytost zvědavá, a tak byl ochoten ověřit i tuto teorii. Navíc potřeboval dědice trůnu. Zanedlouho král s královnou s nadšením očekávali příchod prvního dítěte. Král se těšil, až bude vychovávat svého prvorozeného syna, kterému jednou předá vládu. Královna se prostě jenom těšila. A tak se před třinácti lety, přesně v den jarní rovnodennosti, narodil první královský potomek. Nebyl to ale očekávaný syn, princ, dědic trůnu. Byla to holčička. Princezna, která dostala jméno Stella.

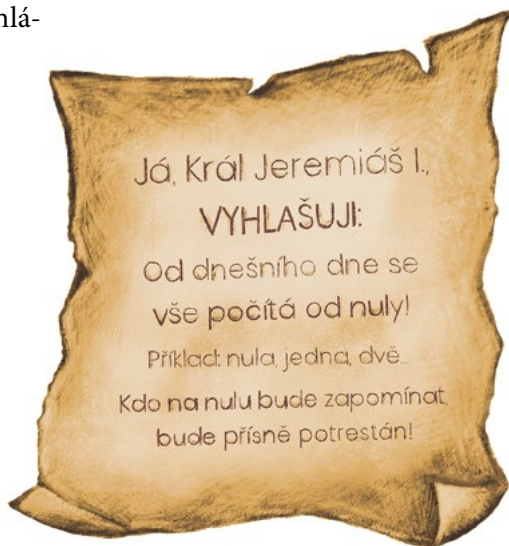
Král dlouho seděl s hlavou v dlaních. Šťasten, jak jen novopečený otec může být, ale zároveň nešťasten ze situace, do které se dostal. Pokud tomu dobře rozuměl, tak dcera není prvorozený syn. A pokud není prvorozený syn, tak nemůže vládnout království. To dá rozum! V dlouhé historii Prvního království vládli jen prvorození synové. Pravděpodobně to měli napsané i v těch tlustých knihách ukrytých v nejzaprášenějších částech knihovny.

„Království vládne prvorozený syn,“ burácel králi v hlavě hlas jeho otce. Tomu by se nikdy nemohlo stát, že by se mu narodila dcera. Král dlouho přemítal o tom, jak by vypadala budoucnost Prvního království, kdyby mu vládla žena, ale už jen samotné pomýšlení na to mu přišlo příliš odvážné. Rozhodl se tedy udělat to, co považoval za nejlepší. Nejlepší pro sebe a pro svůj lid. Dal přednost tradicím před svojí dcerou. Ale aby mohl něco takového udělat, bylo nutné si jiné tradice přece jen trochu poupravit. Naštěstí byl přece král.

Král prohlásil, že jeho dcera není prvorozená, ale nulorozená. Protože v matematice je taky základem všeho nula a nemůžou přeci rovnou skočit bez nuly k jedničce. Obzvlášť, když by po nule mohl přijít prvorozený syn. Královna z tohoto nápadu nebyla nadšená a měla k tomu pár trefných připomínek, jako třeba, že je to nesmysl. Bohužel král byl svým nápadem přímo unešený. Vyřešilo by to všechny jeho problémy! Stella byla prohlášena za nulorozenou.

A tak se v den
jarní rovnodennosti
narodila Nula.

Králův výnos
zněl jasně:

Výnos sice nebyl nejdelší, který král kdy zveřejnil, ale zato vnesl největší chaos nejen do královské rodiny, ale i do celého království. Jak se říká, všichni museli začít od nuly. Vzhledem k tomu, že jen málo lidí umělo počítat, vyvolala tato novota vlnu nevole. Lidé si kupovali pět rohlíků, ale platili jen čtyři, neustále se někde potulovaly nulté děti a v hospodách se zvyšovala spotřeba, aniž by hospodští víc vydělávali. Lidé se střídavě bouřili a radovali a Stelle nikdo neřekl jinak než Nula.

Nula vyrůstala v královské rodině s veškerým pohodlím, ale bez většího zájmu okolí. Jako nulorozená neměla nárok na trůn. Ten byl prisouzen jejímu mladšímu bratru Ralfovi, prvorozenému. Ralfa si vzal pod svá křídla král, aby z něj vychoval dobrého panovníka. Kvůli princeznině neobvyklému postavení se ani nepočítalo s tím, že by se dobře provdala jako její sestra Ester, druhorozená. Nebylo to proto, že by byla škaredá, ale protože byla jiná. Princové z okolních království se na ni dívali jako na hříčku přírody. Bylo by pro ně přijatelnější, kdyby se narodila s druhou hlavou, než že je nulorozená. Co to je za paskvil v královské rodině?! Rodiče Nulu milovali, ale nikdo nevěděl, co si s ní počít. Nebyla pro ni určena žádná role, kvůli které by potřebovala péči a dohled svých rodičů, učitelů nebo rádců.

Nula netoužila ani po trůnu, ani po princovi. Žila na zámku a mohla si dělat, co se jí zamlouvalo. Mohla studovat se svými sourozenci, mohla pomáhat v kuchyni nebo se celý den prohánět na koni v lesích. Jediné, po čem opravdu toužila, bylo, aby přestala být pro všechny jenom nula. Z veselého dítěte rostla čím dál smutnější dívka. Sourozenci museli navštěvovat své lekce, museli se připravovat na svůj budoucí život a Nula jim to záviděla. Bylo těžké být v jejich přítomnosti, když s královskými rodiči hovořili o svých plánech. Nikdo se nezajímal o to, co by chtěla

dělat ona, čím by se mohla stát, kým by chtěla být. Párkrát se snažila vmísit do jejich debat, ale rodiče i sourozenci byli příliš zabráněni do rozhovorů, ze kterých byla vynechána. Za zavíracími se dveřmi slyšela jen hlas své matky: „Nuličko, však ty si můžeš dělat, co chceš. Nech nás chvíli pracovat.“

MUSET je velký pán a NESMĚT ještě větší, ale když předáte kontrolu „MŮŽEŠ, CO CHCEŠ“, to je, panečku, jízda. Jak řekli, tak udělala. Děkala všechno, co chtěla, a především to, co by její rodiče určitě neschválili. Vypadalo to, že čím víc se rodiče zlobili, tím větší z toho měla Nula radost. „Proč nás tak trápíš?!“ naříkali a vymýšleli různé tresty.

Nula se čím dál častěji uzavírala ve svém pokoji. Za zavřenými dveřmi ležela na posteli a plakala. Plakala potichu, schoulená do klubíčka a se zaťatými pěstmi. Měla chuť řvát, ale neměla odvahy ani sílu. Jediné, co jí zbývalo, byl tichý pláč. Pláč, o kterém nikdo neví a nikdo se o něm nedozví. Nikdy. Nerozuměla tomu, proč se takhle cítí? Proč má pocit, že jí praskne hlava a srdce se jí rozskočí? Proč má pocit, že je každá věta jejích rodičů výčitka a každá věta jejích sourozenců výsměch? Proč má pocit, že jsou všichni ostatní šťastní, jen ona tady nemá co dělat? Že sem nepatří. Byla si tím jistá. Nepatří sem. Myslela na to čím dál víc.

II.

ZÁHUMNY

A tak se ocitla u řeky, která do té chvíle tvořila hranici jejího světa. Byl krásný den. Slunce si hrálo se stínem, voda líně protékala údolím a ptáci ji svým zpěvem doprovázeli na cestě do neznáma. Nula mlčky pozorovala ubíhající vodu a cítila smutek. Hlavně smutek, ale nerada si musela přiznat, že i strach. Byl to dobrý nápad? Co teď bude dělat? Možná k rodičům nebyla fér a měla by se vrátit. Neměla by jim komplikovat život. Protože toto bude komplikace. A pořádná.

„ÚTĚK.“ Slovo jí znělo v hlavě jako ozvěna.

Ale vždyť to bylo to, co chtěla, tak proč je z toho teď celá nesyť? Tak nesyť, že už ani nevydrží sedět. Přecházela kolem břehu a nervózně kopala do kamínků. Před ní byl most, který vedl na druhou stranu řeky. Tam začínalo sousední království, které se jmenovalo Záhumny. Vlastně toho o něm moc nevěděla, ale teď nastal čas to změnit.

Nula se třikrát zhluboka nadechla a v hlavě jí zněl hlas její kmotřičky: „Nulo moje zlatá, ty seš taková horká hlava. Než příště řekneš nebo uděláš některou z těch svých vylomenin, nejdříve se třikrát hluboce nadechni. Počítat umíš, ne? Pěkně zhluboka, a pokud se ti to i potom bude zdát jako dobrý nápad, tak to udělej.“ Před sebou viděla její úsměv. „A víš ty co? Ty se

radši nadechni pětkrát. Do té doby zapomeneš, cos chtěla.“ Nula se té vzpomínce zasmála. Ještě jednou se, pro jistotu, zhluboka nadechla a s výdechem vykročila.

Nula po cestě vzpomínala na dnešní ráno. Pokud chcete odněkud zmizet, někde se pohybovat, aniž by si vás někdo všiml nebo proklouznout zájmu okolí, pak vám nehraje do karet nic víc než to, že jste nula. Pozor, neplatí to, pokud se rozhodnete předbíhat ve frontě nebo chcete přežít den ve škole.

Do svého batohu si sbalila pár věcí a pro případ nouze si do tajné kapsy strčila i svůj pečetní prsten. Oblékla si co nejobyčejnější oblečení. Pečlivě se prohlížela v zrcadle a jako každé ráno na sobě neshledávala vůbec nic zajímavého. Hnědé vlasy se jí jemně vlnily kolem hlavy až do půli zad. Její sestra měla krásné vlasy, prstýnky kudrlinek jí kolem hlavy tvořily blondátou svatozář. Dál se pátravě prohlížela v zrcadle. Ani v ostatních ohledech neměla pocit, že by s ní mohla soupeřit. Šedozelené oči zdědila po matce a byly tak obyčejné, že většina lidí by ani nedokázala říct, jakou barvu mají. Zato její sestra měla samozřejmě blankytně modré oči po otci. Jediné, co měla na sobě Nula jakž takž ráda, byly zuby. Byly rovné, zdravé a zářily při každém jejím úsměvu. Zkusila to a usmála se na sebe do zrcadla. Byl to poněkud nucený úsměv, ale i tak odhalil dolíčky ve tvářích. Cítila, jak ji začalo bolet břicho. I přesto, že si tento den představovala dlouho a měla promyšlený každý svůj krok, byla nervózní. Odhodlaně si stáhla vlasy a vyšla ze svého pokoje.

Procházela kolem pokojů svých sourozenců a v duchu se s nimi loučila. Za rodiči se raději podívat nešla, tam by ještě mohla místo pusy na rozloučenou dostat proslov a o to teď opravdu nestála.

Při těch vzpomínkách se Nule draly slzy do očí. Zatřepala hlavou a radši se začala soustředit na cestu. Krajina, kterou

procházela, byla kopcovitá, svěže zelená s hlubokými lesy. Tak hlubokými, že by v nich mohl žít vlk i s Karkulkou. Z myšlenek ji vytrhl rychle se blížící dusot kopyt a mužský hlas, který si Nuly všiml na poslední chvíli. Vzpouzející koně měli co dělat, aby tak tak zabrzdili těsně před ní. Když opadl zvířený prach, z kozlíku se ozvalo: „Brý, maličká. Zabloudila?“

Nula zjistila, že je to spíš ještě chlapec než muž a taky zhodnotila, že je jeho přízvuk otřesný. Nicméně měl v ruce bič a furt měl navrch v množství svalové hmoty i znalosti krajiny, takže se rozhodla nechat si tuto informaci pro sebe. Prozatím. „Ne,“ zakroutila rádobý sebevědomě hlavou a pomalu se rozešla po okraji cesty.

„Ále, klid. Nebát se. Sem Honza.“

Nula se usmála, protože o Honzech se u nich vykládá kopa příběhů, a teda nejsou nejlichotivější.

„Ale copak se usmívat?“

„Jen jsem si říkala, že máš hezký jméno.“

Honza polichoceně a zároveň blahosklonně uklonil hlavu: „Ty se jmenovat?“

Nula šla stále podél cesty a Honza udržoval koně v takové rychlosti, aby mohli pohodlně vést to, co on považoval za jeden ze svých konverzačních vrcholů. „Já se jmenuji Nula.“

„Hmm... zajímavý, mluvit o tom ve škole, ale pocit, že to ne jméno.“ Honza si mnul bradu, ale jeho postoj na kozlíku zůstal neohrožený. Nula se rozesmála. „Hmm... veselá. To dobré. Chtít svézt?“ Nabídl jí Honza. Nula se rozhlédla po hlubokém lese a rychle se rozhodla.

„Potřebuji se dostat do nějaké vesnice nebo města. Nebo prostě někam, kde se můžu najíst a vyspat,“ chrllila na něj, zatímco se sápala na kozlík. Radši dá šanci tady tomuhle Honzovi než zůstat sama v noci v lese.

„Co? Mluvit rychle.“

„Jídlo. Nocleh,“ opakovala pomalu Nula a ukazovala přitom, že se ukládá k spánku a nabírá si jídlo do úst.

Honza kývl hlavou, práskl bičem a koně zabrali, až jejich rychlost zarazila Nulu hluboko do velmi tvrdého kozlíku.

Pokud se nemusela Nula něčeho bát, tak toho, že by musela přenocovat v lese, protože jak se ukázalo, tak nejbližší vesnice ležela o pouhé dvě zatačky dál. Honza hrdě řídil koně a neměl potřebu se vyptávat, který vítr přivál Nulu do těchto končin, ačkoli Nula by mu to ráda řekla. Ona to naprosto nutně potřebovala někomu říct. Vždyť utekla z domu. Z hradu! Už se začínalo stmívat a v jejich království musel být poplach. A ona to ještě nikomu neřekla! Ale jak něco takového říct? Nula si po očku prohlížela Honzu, a ačkoliv vypadal fakt moc pěkně (teda mile, opravila sama sebe), rozhodla se, že možná bude nejlepší, když si tuto informaci nechá pro sebe. Alespoň prozatím. Pozorovala vesnici, ke které se blížili. Domy vypadaly podobně jako u nich. Rovné, krátké stěny, omítnuté vápnem a zakryté doškovou střechou. Vyjeli z lesa mezi pole, která se svažovala k prvním domkům a Nula se poprvé začala upřímně těšit na to, co ji čeká.

Honza jako správný gentleman zastavil na náměstíčku a dal Nule stručné pokyny: „Tudy jídlo, tudy možná spát.“ Nula otáčela hlavu za rukou, kterou jí naznačoval jednotlivé směry a trošku nevěřícně jí běželo hlavou, že ji nejen neunesl, ale ještě ji tady navíc vysadí a nechá samotnou. Tak to snad ne! Sice to vypadalo, že to nejhorší, čemu by ji zanechal, bylo hejno labutí a pár užvaněných babek sedících na zápraží jednoho domku, ale všichni víme, jaké zlo mohou takové labutě napáchat. Nula trochu nejistě slezla z povozu. Cítla v sobě najednou tolik bezmoci, že se ani nedokázala nadechnout. Podívala se prosebně na Honzu. Ten se na kozlíku

zasmál: „Nebát. U nás místo.“ Podal jí ruku a Nula se nechala zase ochotně vytáhnout zpět na povoz. Blbeček, mumlala si pro sebe.

Honzův dům stál docela sám na úplném konci vesnice. Za domem se do kopce zvedalo malé poličko, nad kterým se tyčil les, který s podvečerním sluncem potemněl a vypadal jako vstup do pekla. Měla pocit, že dojeli na konec světa. Naštěstí byl kolem domku takový čurbes, že by se tam neodvážili ani čerti. Nula si odpustila komentáře, ale obočí jí automaticky vystřelilo pomalu do nebes. Tento zvyk měla taky po své kmotřičce. Kmotřička zvedala obočí často a zvedala ho tak důrazně, že Nule občas přišlo, že to obočí samo umělo mluvit a říkalo: „No to si snad děláš srandu!“ A vy jste se s tím obočím vážně nechtěli hádat.

Všude kolem domu se povalovalo roztodivné nářadí, knihy, křesílka, dětské hračky, hrnky od kávy. Také tam byly postaveny necky a v těch neckách byl člověk, který si hlasitě zpíval a zároveň si mydlil nohu. Kolem se batolilo dítě. Všechna okna do domu byla otevřená a valil se z nich kouř. Ale nevypadalo to, že by to člověka v neckách zneklidnilo. Honza bez známek překvapení seskočil z kozlíku, přivedl koně s povozem až k vratům a podal Nule ruku.

Nula se s otevřenou pusou stále rozhlížela kolem. „Počká tady, jít kontrolovat.“ Honza vběhl do dveří a ztratil se v hustém dýmu. Nula přešlapovala na dvorku a nevěděla kam s očima, protože ji přímo magicky přitahovaly necky s nahým mužem. Ten jí nevěnoval žádnou pozornost a zrovna se snažil vydrhnout si místa, o kterých princezny určitě nemluví.

„Půjde se mnou. Představit.“ Honza jí pokynul a vyrazil směrem k neckám. Nula se nevěřícně loudala za ním. Přece se nepůjde seznamovat s někým, kdo je namočený v neckách, má nohu za krkem a jediný, co odděluje jeho „ehm, ehm“ od světa, je

pár vyděšených bublinek. „Nula. Můj otec. Vlk.“ Nula vykulila oči, protože nečekala, že by toto stvoření mohlo být něčí rodič. Pan Vlk zase vykulil oči, protože teprve teď zjistil, že ho velmi kritickým pohledem pozoruje mladá dívka.

„Ahoj. Já, já oblít.“ Jednou rukou mával směrem k domu, aby jim naznačil, kam mají jít. Zbytkem těla se snažil splynout se dnem a stát se neviditelným.

Nula muže stále bedlivě pozorovala, pak pokývala hlavou, otočila se a vyrazila směrem k domu. Tak rozhodně, že ji Honza musel doběhnout, aby nebyla vevnitř dřív než on. Nevěděl proč, ale měl z ní pocit, že by to nebylo vhodné. Vlastně se přistihl při tom, že měl pocit, že celý jeho domov, který mu do té doby nikdy nepřišel zvláštní, je najednou celý úplně nevhodný.

Uvnitř domu za dýmem, který se pomalu rozptyloval, seděla v kuchyni na lavici smutná postavička.

„Nula. To matka,“ představil stroze Honza všechny přítomné.

„Vítám tě u nás, Nulo. Omlouvám se za dým. Pekla jsem... nebo jsem se o to aspoň snažila!“ Zlostně odhodila utěrku na stůl a svésila ramena ještě níže.

„Jéé, vy mluvíte jako já!“ Nula překvapením vyjekla a až potom si vzpomněla na své způsoby. „Dobrý den, děkuji za milé přivítání,“ řekla a automaticky přidřepla do nízké poklony.

„Já jsem původem z Prvního království a na ty cukrbliky si tady nepotrpíme.“ Paní matka znovu vzala do ruky utěrku a rozháněla zbytky dýmu. „Ukaž, ať si tě můžu pořádně prohlídnout. S krajankou jsem nemluvila tolik let.“

„Říkej mi Karlo. Posad' se u nás,“ ukázala ke stolu. Zvedla se od stolu a přikročila k plotně. „Co ti můžeme nabídnout? Na kávu vypadáš mladě, takže tu mám meduňkový čaj a nějaký koláč od včerejška. Neboj, ten jsem nepekla já, donesla ho

sousedka, že jim Honza pomohl,“ vytáhla koláč a ukrojila Nule velký kus. „Musíš mi vypravovat, co je u nás nového! Dáš si taky, Honzíku?“ Karla přišla ke svému synovi a pokusila se mu upravit vlasy, které mu spadly do očí.

Honza uhnul hlavou a rychle ustoupil ke dveřím: „Jít ven.“ A zmizel.

„Kluci,“ pokrčila Karla rameny a nalila Nule čaj. Než jí ho přinesla ke stolu, tak už Nula žvýkala poslední sousto koláče. Když si uvědomila, jak to musí působit, snažila se omlouvat: „Celý den jsem byla na cestě...“

„Mně to nevysvětluj, mám tři syny,“ pomalu si k Nule sedla a pátravě si ji prohlížela. „Tak co je u nás nového? Vypravuj.“

„No... nového... to nevím. O čem jste slyšela naposledy?“

„Naposledy jsem slyšela o tom, že se králi narodila dcera, která se nestala jedničkou, ale nulou.“ Karla stále hleděla Nule do očí, až to vypadalo, že přímo v nich hledá odpovědi na své otázky.

Nula odvrátila zrak. „Tak potom měl král ještě další děti. Přišel konečně syn a potom ještě jedna dcera, Ester,“ vyprávěla spěšně Nula.

„Tedy se nakonec narodil princ. Princ První.“

„Ale ne, jmenuje se Ralf,“ odfrkla si Nula a mávla při tom rukou, „Ralf První. Ale pro otce je to samozřejmě jednička.“

„Pro otce?“

„Pro otce... krále! My mu tak u nás říkáme všichni. Máme ho moc rádi,“ snažila se Nula mlžit. Karla z ní nespouštěla oči.

„Jistě. A taky je tam teď hodně holek, co se jmenujou Nula?“

„Jasně, je to teď moc populární jméno,“ lhala Nula, jako když tiskne.

Karla se pousmála: „Jistě.“ Konečně odvrátila zrak, podívala se ven z okna a povzdechla si. Nula sledovala její pohled, který

se zastavil u necek, ve kterých stále ležel pan Vlk, jenž naprosto nehybně a s dalekohledem v ruce pozoroval nebe.

„A co spaní? Máš nějaký plán? Kluci ti mohou uvolnit jeden pokoj,“ navrhla Karla a Nula se vděčně usmála.

Nakonec zůstala u Karly a její rodiny deset dní. Honza se stal jejím nerozlučným pobočníkem, ochráncem a zároveň pokušitelem. Trávili spolu všechnen volný čas, a když Honza ráno odjížděl pryč kvůli práci, tak ho Nula už od poledne nedočkavě vyhlížela. Pár to byl opravdu roztodivný. Nula mluvila a mluvila a mluvila. Jako by si posledních pár let neměla s kým promluvit a teď si to musela vynahradiť. Večer si pak v posteli vždycky nadávala, co to zase mlela za nesmysly, ale druhý den stejně spustila nanovo, jen co ho spatřila. Honza ji odevzdaně poslouchal a na oplátku jí zase předváděl všechny taje jejich vesnice.

Ukázalo, že pan Vlk vládl překvapivými vědomostmi a Nula je nasávala jako houba. Sice přesně nevěděla, kam má namířeno, na druhou stranu bezpečně poznala, kam jít nechce. Tak například podle pana Vlka království, se kterým Záhumny sousedí na západě, se jmenovalo Ignis a bylo to ohnivé království. Těžily se tam rudy a kuly se tam pikle. Tak to aspoň říkal pan Vlk. A vždycky dodával: „A války. Tam ukout všechny války!“ Ačkoli jedním dechem nezapomněl dodat, že je tam levně a leží tam nejvyšší hora známých krajů Altissimum, která stojí za vidění. Nula cítila, že toto nebude místo pro ni.

Na severu se zase rozkládá království Živozem, kde žijí velmi pracovití a velmi uctíví lidé. Ale taky velmi malí lidé. Podle pana Vlka jsou velcí tak maximálně po kolena a jejich jediným cílem je pracovat, pracovat a pracovat, dokud nepadnou vyčerpáním. Zároveň ale dodával, že je tam nejzelenější tráva, kterou

kdy viděl a všichni vypadají náramně spokojeně. I ve chvíli, kdy padnou a jejich druhové je na nosítkách odnášejí. „Kam je odnášejí?“ ptala se Nula. „Na Konec Světa, to útes. Od tam shazovat mrtvé dolů.“ Daří se tam zemědělství a výrobě malých nosítek pro upracované obyvatele.

Nejvíce ji zaujala země, která leží na jihu. Pan Vlk ji ukazoval na mapě, kterou nakreslil sám. Tvar jednotlivých zemí podezřele kopíroval tvar prasete, na jehož kůži byla mapa nakreslena. V podstatě jediné, co o této zemi pan Vlk říkal, bylo, že je „neuvěřitelná“. Ta země se jmenovala Dokutoku a prý tam žily

bytosti vypadající jako lidé, které vládly neuvěřitelnými schopnostmi. Pan Vlk o Dokutoku mluvil s široce otevřenými očima, i ústy, srdcem a pravděpodobně i všemi ostatními tělními dutinami. Byl zasněný, nadšený a po pár větách prchal do lesů, aby se uklidnil. Nula od něj dostala spoustu důležitých rad, jako: „Nedívit ničemu.“, „Divit všemu, milujou to.“, „Tvářit se být bez peněz, pomůžou.“, „Tvářit jako boháč, milovat prachy.“ Nula si přestávala být jistá, jestli ta zem vůbec existuje, a co se tam, probůh, děje. Má dělat, že má peníze, nebo ne? Má říkat své jméno, nebo ne? Má tam vůbec jít? Nakonec poslouchala tak dlouho, až potřebovala přestat poslouchat. Už za pár dní musela uznat, že měl pan Vlk ve všem pravdu.

U Karly a její rodiny se cítila jako doma a představa, že od nich odchází, bolela tak, že pomalu nemohla dýchat. Přesto měla pocit, že zde její cesta ještě nekončí. Jednoho dne si Nula sbalila svůj batoh a vyrazila na cestu. Chtěla se rozloučit s Honzou, ale toho rána po něm nebylo ani vidu, ani slechu. Karla zpovzdálí pozorovala, jak se rozhlíží do všech stran a bezradně popochází kolem domu. Dobře věděla, že se její syn teď neukáže. A dost možná se neukáže celý den a možná se neukáže ani zítra. Jako jediná z nich si uvědomovala, že prožívají něco víc než přátelství, a že každý z nich si toto rozloučení musí prožít po svém. Přišla k Nule a obejmula ji.

„Vyřídím mu, žes na něj čekala.“ Karla ji pohladila po vlasech. Nula se beze slov otočila a rychle se rozběhla pryč.

Neběžela dlouho. Hlavně proto, že nebyla žádný velký běžec. Za vesnicí si chytla povoz, který ji dovezl až na velké rozcestí. Nula zírala na jednotlivé směrovky.

Znovu stála na křižovatce. Zhluboka se nadechla a vyrazila směrem k Dokutoku.

III.

DOKUTOKU

Nula už z dálky poznala, že se blíží k hranici země. Sestupovala z kopce a hluboko pod ní ležela řeka, která dělila Záhumny od Dokutoku. I to viděla na prasečí kůži. Před řekou byla postavená obrovská zeď, která se táhla na obě strany tak daleko, že její konec nedohlédla. Prohlížela si zemi za zdí a zvláštní bylo, že jí připadalo, jako by tam všechno mělo sytější barvy. Tráva byla zelenější, nebe modřejší, na stromech se prolínaly barvy v takové hojnosti, že měla pocit, že jí z té nádhery praskne hlava. Jak by se ale něco takového mohlo stát? Každopádně dávalo smysl, že na hranicích postavili obří zeď, jinak by určitě nějaký chytrák vymyslel, jak tu barvu exportovat. Což byl výraz jejího otce pro krádež.

U mostku stál Stráž. Bytost v lesklém úboru, který působil trochu jako zbroj, ale byl podstatně lehčí, taky ohebnější, a tak nějak pohodlnější než zbroj, kterou znala Nula. Není divu, že se tato bytost na Nulu už z dálky usmívala. Stráže, které znala z jejich království, byly pouze zamračení muži s urputným výrazem. Nula tajně doufala, že dojde na stejné praktiky, jaké byly využívány vůči příchozím cizincům v jejich království – tou hlavní byla naprostá ignorace. Čím víc se přibližovala, tím si byla jistější, že se Stráž s pouhou ignorací nespokojí. Stráž si

postoupil směrem ke vchodu na mostek a naprosto klidně vyčkával, až k němu Nula dorazí. Nule se do této konverzace nechtělo. Zpomalovala krok tak moc, až se to zdálo absurdní i kravám, které je s prázdným výrazem pozorovaly, zatímco přežvykovaly trávu. Bohužel až teď Nule došlo, že pokud na ní bylo něco opravdu podezřelého, tak to byl příchod.

„Dobrý den,“ pozdravil Stráž s lehkým úklonem hlavy.

„Dobrý den,“ pozdravila o poznání tišším hlasem Nula.

„Kam míříte?“ pokračoval Stráž v obvyklých zdvořilostních frázích.

„Do Dokutoku.“ Nula se snažila najít aspoň trochu zatoulaného sebevědomí.

„Máte povolení?“

„Povolení?!“ vyhrkla Nula a uvědomila si, že teď už půjde blbě zahrát, že jí ho doma sežral pes.

„Povolení ke vstupu do země Dokutoku.“

Když Stráž vyslovoval název své země, tak se Nule zdálo, že se ještě víc napřímil. „Tak povolení. To jsem netušila, že je ke vstupu potřeba povolení.“ Nula cedila odpověď našťavaně mezi zuby. Nakonec se pokusila o líbezný úsměv. „A o povolení je možné požádat kde?“

„Povolení je nutné pro všechny cizince vstupující do země Dokutoku.“ Stráž se napřímil.

Nula měla obavu, že ještě párkrát to jméno zopakuje a bude napřiměn tak, že se převrátí po zádech rovnou do řeky.

„Chápu. Kde tedy mohu získat tento zázračný papír a co pro to musím udělat?“ nepřestávala se líbezně usmívat. „Jsem velká fanyнка vaší země. Všechno, co jsem o ní slyšela, mě naprosto okouzlo. Opravdu jsem měla v úmyslu si ji jen trochu prohlédnout.“

„Musíte do hlavního města. Král Záhumny má pravomoc toto povolení vydávat.“

To poslední, co Nula chtěla, bylo jít za nějakým králem. Navíc hlavní město bylo kilometry a kilometry daleko. Kdo ví, jak dlouho by jí to trvalo a jestli by tam vůbec došla. „A jsou nějaké další možnosti?“ nechtěla se jen tak lehce vzdát.

Stráž zavrtěl hlavou: „Výjimky jsou možné pouze pro členy královských rodin a diplomaty, kteří se prokáží.“

Nule bleskla naděje: „Myslíte prokáží královskou pečetí?“ Královská pečeť byla obecně uznávaný způsob, jak prokázat, že člověk patří ke královské rodině, případně, že je pověřený králem. Pečetě jsou různé. Členové královské rodiny mají většinou pečeť vyobrazenou na prstenu, náhrdelníku či dalších drahocennostech.

„Přesně tak.“

Nula to nedělala ráda, ale svůj královský prsten si s sebou na cestu vzala. Dala ho do tajné kapsy ve svém batohu. „Pro všechny případy“, říkala si to ráno, kdy opouštěla První království. Používání královské pečete má své výhody, ale i nevýhody. Třeba pokud jste na útěku a nechcete, aby vás někdo poznal, tak tímto říkáte: „Hej lidi, jsem tady a jsem z královské rodiny!“ A informace o přítomnosti členů královských rodin se mají tendenci šířit jako lavina.

Stráž čekal a radostně se rozhlížel po kraji. Neviděl důvod, proč by se měl cítit nedočkavě, nebo popuzeně. Být tam byla jeho povinnost a nebylo důležité, jak konkrétně ten čas vyplní. Stráž dokázal ocenit kouzlo všedního dne i v naprostém osamění, ale užívat si jej v přítomnosti další osoby byla vlastně příjemná změna. Nula se zamyšleně přehrabovala v batohu. Tajná kapsa byla přišitá k jeho vnitřní části úplně dole. I když o kapse

věděla, musela ji překvapivě dlouho hledat. Svoji funkci tedy plnila opravdu náramně. Nula pevně sevřela prsten v dlani, a ještě si dala posledních pár vteřin na rozmyšlenou. Ale v tuto chvíli pro ni vedla pouze cesta vpřed, a to přes ten dřevěný mostek přímo před ní. Natáhla ruku ke Stráži a otevřela ji. Na dlani jí ležel zlatý prsten s vyobrazením znaku Prvního království a dole byla drobně vyražena 0. Každé z dětí krále Prvního království dostalo k narození prsten s pečeti, na kterém bylo vyraženo pořadí jeho narození. Tento způsob označování majitele prstenu byl používán i v dalších královstvích, převážně proto, že vyrážet na prsteny královská jména se ukázalo nad síly i toho nejschopnějšího zlatníka. Nicméně ve většině království začínají číslem 1.

Stráž si vzal prsten a pečlivě ho zkoumal: „Královská pečeť Prvního království. A vy tedy dle všeho musíte být princezna Nula. Tedy Stella, pardon.“ Stráž začal vyzařovat kromě radosti také pocit uklidnění. Byl upřímně rád, že nebude muset děvče vykázat.

Nula se uvolnila a poprvé se přirozeně usmála. Bylo úlevné po takové době někomu přiznat, kdo vlastně je. Nula si přidřepla v krátké úkloně: „Ano. Těší mě, Stráži.“

„V tom případě budete vítána v Dokutoku.“ Stráž jí ustoupil z cesty a mávl rukou na znamení, že může vstoupit na mostek.

Obyčejný dřevěný most se tímto pohybem změnil na nejkrásnější most, který kdy Nula viděla. Byl vytvořený z bílého kovu a jeho tvar připomínal kostru ryby, která se tyčila přímo z řeky a zároveň jako by s ní splývala. Nula zůstala ohromeně stát.

„Vyrozuměl jsem, že princezna je v Prvním království vysoce postrádaná a byly vynaloženy všechny síly, aby byla nalezena. Pokud si princezna nepřeje, aby k tomu došlo, doporučoval bych, aby svůj prsten příliš neukazovala.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Princezna Nula a Strach Pytel***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.